

omtalte meget udførligt Baneforholdene ved Vejle Station og ankede meget stærkt over den Plan for en Udvidelse, som Statsbanerne har stillet Forslag om og tænkt gennemført. Jeg lyttede meget opmærksomt til det ærede Medlems Tale, men var ikke i Stand til at opfatte nogen virkelig Begrundelse af, at den paagældende Baneplan skulde være saa daarlig, som det ærede Medlem mente. Snart sagt er det ligegyldigt, hvilken Baneplan man foreslaar, der vil altid kunne findes et eller andet at indvende mod den — det fuldkomne naar man aldrig. Statsbanerne hævder imidlertid at den foreslaaede Udvidelse vil være fuldt ud tilstrækkelig for Trafikken i et længere Tidsrum, og naar dette er Tilfældet, synes jeg, det ærede Medlem maa lade sig nøje dermed. Det siger sig selv, at vil man bruge mange flere Penge til dette Anlæg, maaske flytte Jernbanestationen et helt andet Sted hen, er det ikke udelukket, at man kunde naa et endnu bedre Resultat, men man er ogsaa nødt til at tage praktiske økonomiske Hensyn. Det har man gjort her, men dog ikke i højere Grad, end at jeg mener, at Anlægget, naar det er fuldført som foreslaet, maa anses for fuldt forsvaret.

Det ærede Medlem ankede ogsaa over Toggangen mellem Horsens og Vejle. Dette Spørgsmaal er Genstand for Overvejelse, og det er muligt, at det i en nær Fremtid vil kunne lykkes at bøde noget paa de uheldige Forhold, saaledes at det ærede Medlems Ønsker i saa Henseende maaske helt eller delvis kan imødekommes.

Jeg ønsker endnu at gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen). Det ærede Medlem omtalte en Ulykkesforsikrings sag vedrørende en Arbejder, der var kommet til Skade paa Københavns nye Banegaard. Det ærede Medlem var meget indigneret. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg har en Følelse af, at der i det ærede Medlems Stemme er en Indignation, der slaar baade mod Loft og Vægge, naar han omtaler Ministeriet for offentlige Arbejder, medens Stemmen dæmpes og nærmest bliver piano, naar han omtaler de andre Ministerier. Det kan være, jeg tager fejl, men jeg har en saadan Følelse. Den Sag,

som det ærede Medlem sigtede til, er ikke afsluttet, jeg synes derfor, det var i lidt god Tid, det ærede Medlem omtalte den. Skulde man tage alle uafgjorte Sager op til Forhandling her i Tinget, vilde Forhandlingerne blive meget fyldigere, end de er i Øjeblikket. Med Hensyn til selve Sagen er det jo beklageligt — deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem —, at denne Mand kom saa uheldigt af Sted og tillige havde det Uheld, at hans Entreprenør ikke havde sørget for, at han var ulykkesforsikret, og ganske som det ærede Medlem beklager ogsaa jeg, at man ikke fra Statsbanernes Side havde søgt Oplysning om, hvorvidt Entreprenøren havde sine Arbejdere ulykkesforsikrede. Jeg er derimod ganske uenig med det ærede Medlem, naar han vil insinuere, at man har spillet Langbold med denne Sag for at dække over den saaledes begaaede Fejl fra Statsbanernes Side, det har aldeles ikke været Tilfældet. Det forholder sig jo saaledes, at Statsbanerne ikke har nogen juridisk Erstatningspligt, det bliver en Sag mellem vedkommende Arbejder og hans Arbejdsgiver og mellem Arbejdsgiveren og Arbejderforsikringsraadet. Ministeriet kunde altsaa meget let og hurtigt have afgjort Sagen ved at afvise den; men da Ministeriet for offentlige Arbejder — ligesom de øvrige Ministerier — altid bestræber sig for at handle human, har vi taget under Overvejelse, hvorvidt vi kunde imødekomme det paagældende Andragende, saaledes at vedkommende Arbejder alligevel fik Erstatning. Spørgsmaalet er fredeles under Overvejelse, thi det er ikke ét Spørgsmaal, som man saadan kan afgøre uden at foretage de nødvendige Undersøgelser. Staten har, som sagt, ingen juridisk Pligt til at yde denne Erstatning, og man kan ikke forsvare letsindigt at fastslaa et Præcedens, der kunde lægge Byrder paa Statskassen, som denne ikke havde nogen Pligt til at bære. Der foreligger imidlertid et Fortilfælde, og jeg er tilbøjelig til at tro, at Sagens Udgang bliver den, at Ministeriet følger samme Fremgangsmaade som i dette Fortilfælde og imødekommer vedkommende Mands Andragende, saa at han faar den Invaliditetsunderstøttelse, han har Krav paa, men at Ministeriet paa den anden Side maa væge sig